

РЕШЕНИЕ

№ 202

гр. София, 22.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Величка Маринкова

Членове: Даниела Талева
Петър Н. Славчев

при участието на секретаря Татяна Ив. Асенова
като разгледа докладваното от Даниела Талева Въззивно наказателно дело от частен характер № 20221100600225 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 28.09.2021г., постановена по НЧХД №20273/2018г., СРС, НО, 8-ми състав, е признан подсъдимия АЛ. Д. АЛ. за ВИОВЕН в това, че на 22.04.2018г., около 03:00ч., в караоке бар „С.У.“ в гр. София,, ж.к. „Студентски град“ ул. „акад. ****“, душил и нанесъл удари с ръце и крака по главата и тялото на Т. Й. Г., които удари причинили на Т. Й. Г. оток и кръвонасядане на челото, кръвонасядане на лявата орбита, оток, кръвонасядане и хематом на дясната орбита, оток и кръвонасядане на носната пирамида, фрактура на носните кости без разместване, оток и кръвонасядане на долния лицев етаж вдясно, оток и кръвонасядане на лявата ушна мида, контузии на тъпанчевите мембрани и ставите на долната челюст, кръвонасядане на шията под десния долночелюстен ъгъл, контузии на гръкляна, кръвонасядане на гръдния кош, отпред отдолу вляво, довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота, поради което и на основание чл. 130, ал. 1 НК вр. чл. 78а от НК ГО е **ОСВОБОДИЛ ОТ НАКАЗАТЕЛНА ОТГОВОРНОСТ** като му е наложил **АДМИНИСТРАТИВНО НАКАЗАНИЕ „ГЛОБА“** в размер на **2000 лв./** две хиляди лева/.

С присъдата, на основание чл. 45 3ЗД, съдът е осъдил подсъдимия АЛ. Д. АЛ. да заплати на Т. Й. Г. сумата **5 000 лв. /пет хиляди лева/**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от

деянието ведно със законната лихва от 22.04.2018г. до окончателното изплащане на сумата, като е отхвърлил предявения от Т. Й. Г. граждански иск за сумата от 15 000 лв. /петнадесет хиляди лева/, представляваща разликата между уважения размер до пълния предявен размер от 20 000 / десет хиляди/ лева.

На основание чл. 189 ал. 3 НПК, съдът е осъдил подсъдимия АЛ. Д. АЛ. да заплати в полза на СРС, направените по делото разноски в размер на 749.00 лв. /седемстотин четиридесет и девет лева/, сумата от 200 лв./ двеста лева/, представляваща държавна такса върху стойността на уважения граждански иск, както и пет лева държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

На основание чл. 189, ал.3 от НПК съдът е осъдил подсъдимия А. да заплати на Т. Й. Г. сумата от 1200 лв. /хиляда и двеста лева/, представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение, както и сумата от 12.00 лв. / дванадесет лева/, представляваща разноски по делото.

Срещу така постановената присъда е депозирана жалба и допълнение към нея от адв.Г.И. – защитник на подсъдимия, с които се иска отмяна на присъдата и постановяването на нова, с която подсъдимият да бъде оправдан по предявеното му обвинение, в случай, че съдът счете, че са допуснати съществени процесуални нарушения от районната инстанция, се претендира отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав, а ако все пак въззивният съд намери, че не са налице посочените основания, се претендира приложението на института на реторсията, като са изложени подробни съображения в тази насока.

В разпоредително заседание на 31.01.2022г. въззивният съд по реда на чл.327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимия и на свидетели, но е необходим допълнителен разпит на вещото лице, изготвило СМЕ.

Пред въззивния съд повереникът на частния тъжител Т. Й. Г. – адв.А., моли жалбата на подсъдимия да бъде отхвърлена и да бъде потвърдена присъдата на районния съд. Счита, че в хода на проведеното наказателно производство не е доказано, че тъжителят е нанасял удари на подсъдимия. В случай, че бъде прието от въззивния съд, че това обстоятелство е доказано, то моли съдът да не прилага института на реторсията, тъй като нараняванията на тъжителя са били повече на брой и са отшумявали по-дълго във времето, докато нараняванията на подсъдимия са само две и са отшумели в рамките на 12 дни. В този смисъл намира, че не би било справедливо и двамата да бъдат освободени от отговорност. Моли още да бъде потвърдена атакуваната присъда в частта □, с която е уважен предявения от тъжителя граждански иск.

Претендира да се присъдят в тежест на подсъдимия сторените във въззивното производство разноски.

Защитникът на подсъдимия АЛ. Д. АЛ. – адв.И., моли депозираната жалба да бъде уважена по изложените в нея съображения. Посочва, че преки свидетели очевидци на деянието няма и няма как от разпитите на свидетелите да се установи механизма на деянието. Излага, че единственото пряко доказателство по отношение на механизма на деянието са обясненията на нейния подзащитен, които доколкото кореспондират с показанията на свидетелката К., лист за преглед на пациент, СМУ, то няма и причина същите да не бъдат кредитирани във връзка с механизма на осъществяване на деянието, а именно, че е била налице размяна на удари както с глава, така и с юмрук от страна на тъжителя. В този смисъл моли да бъде приложен института на реторсията и двамата да бъдат освободени от наказание, защото единствената травма, съпроводена с болки и страдания при тъжителя е счупването на петата дланна кост, която е причинена от действията на самия тъжител. Моли още съдът да има предвид, че листът за преглед на пациент е издаден няколко часа след размяната на ударите, поради което няма причина този лист да не се ползва с доказателствена сила, а и отразеното в него напълно кореспондира с показанията на свидетелката К. досежно състоянието на подсъдимия в деня, следващ инцидента, което е няколко часа по-късно. С оглед на изложеното, моли да се приложи института на реторсията и да се намали размера на уважения граждански иск.

Подсъдимият АЛ. Д. АЛ. и частният тъжител Т. Й. Г. не се явяват пред въззивния съд и не изразяват становище по жалбата.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите в жалбата и допълнението към нея, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, и след като в съответствие с чл.314 НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, **констатира**, че са налице основания за изменение на първоинстанционната присъда.

Първоинстанционната присъда е постановена при частично неправилно приета фактическа обстановка, което се дължи на неправилна оценка и анализ на част от събраните по делото доказателства, най-вече на неправилна оценка на обясненията на подсъдимия, показанията на свидетелката К., заключението на СМЕ, изготвена за подсъдимия, СМУ и

листове за преглед на пациент. Това налага посочените доказателствени средства, събрани в хода на първоинстанционното съдебно следствие, както и допълнителните разяснения на вещото лице, направени в хода на въззивното следствие, да бъдат отново съпоставени с останалите доказателства по делото, анализирани и оценени от въззивния съд.

Фактите, които въззивният съд прие за установени по делото, са следните:

Подсъдимият АЛ. Д. АЛ. е роден на ****г., в гр. Горна Оряховица, българин е, български гражданин, неосъждан, неженен, със средно образование, неработещ, студент, с ЕГН: *****, с добри характеристични данни.

Частният тъжител Т.Г. и свидетелите Ю.С., Е.Д. и Б.Т. били приятели. На 22.04.2018г. компанията на посочените свидетели и тъжителя се намирала в караоке бар „С.У.“, находящ се в гр. София, ж.к. „Студентски град, ул. **** и заедно празнували рождения ден на свидетелката Е.Д.. С тях в заведението празнували още няколко техни приятели. Компанията се настанила на предварително запазена маса в дясно от сцената. В близост, на съседна маса, имало и друга компания, част от която били подсъдимият А.А. и свидетелката Н. К..

Още в началото на вечерта, непосредствено след настаняването на групата на частния тъжител, свидетелката Ю.С. посетила тоалетната на заведението. Подсъдимият А. също влязъл, двамата разменили реплики като „бау/мяу“, след което свидетелката С. излязла и седнала на запазената за компанията маса в заведението. Не след дълго подсъдимият А. се върнал в заведението и отишъл до свидетелката Ю.С., казал □ нещо, но свидетелката не чула съдържанието на казаното поради силната музика. В този момент Т.Г. се приближил до подсъдимия и му казал, че това е приятелката му. Свидетелката Ю.С. потвърдила думите му, при което подсъдимият А. отишъл на масата, на която седял заедно със свидетелката К..

Момичетата от компанията на тъжителя, заедно с Ю.С., се качили на сцената, за да изпеят песен. Подсъдимият А. ги последвал. През цялото време той търсел контакт с тях, но те не отвърнали. След като приключила песента те седнали отново на масата. Тогава подсъдимият А. направил опит да проведе разговор с друго момиче от компанията на име Райна, като присъстващият неин приятел — неустановено по делото лице, заедно с останалите момчета от компанията, му направили забележка. Струпването на хора било забелязано от охранителите в заведението, като един от тях отпратил подсъдимия А. на неговата маса.

Около 03:00ч., тъжителят Т.Г. отишъл до тоалетната в заведението, като бил последван от подсъдимия А.. Докато миел ръцете си, в помещението влязъл подсъдимият А., който се опитал да заключи вратата, но не успял.

Възникнал словесен конфликт между тях, подсъдимият А. започнал да дърпа Т.Г. към себе си, който също хванал подсъдимия и го дърпал. При това дърпане от страна на тъжителя, се скъсало синджирче с кръстче, което подсъдимият носел на врата си. Кръстчето паднало на пода в тоалетната. В даден момент подсъдимият започнал да нанася удари с юмруци по главата на тъжителя, който също нанесъл поне два отделни удара с юмрук в областта на лявото и дясното око на подсъдимия. Поради липсата на опит от страна на тъжителя в нанасянето на юмручни удари (Г. нанесъл юмручен удар в главата на подсъдимия със сгъната китка), сам си причинил фрактура на пета дланна кост на дясната ръка. След това подсъдимият А. продължил да удря с ръце и крака по лицето и тялото на тъжителя Г.. Съборил Т.Г. на земята и започнал да го души. Т.Г. се опитвал да се освободи от захвата му, но не успявал. В този момент в помещението влязъл управителят на заведението. Подсъдимият А. пуснал Т.Г. и бързо напуснал тоалетната. Когато приближил до масата, на която седял, свидетелката К. видяла раздърпаната му тениска и как се държи за окото, взел си якето и напуснал заведението.

По това време свидетелката Ю.С. била на сцената. Тя видяла излизания от тоалетното помещение Т.Г. и забелязала, че има кръв по лицето му. Очите му били в хематоми, от носа му течала кръв, казал, че изпитва силна болка в ръката. Разказал на нея и намиращите се при него свидетели Д. и Т. какво се е случило в тоалетната. Свидетелите попитали Г. дали е добре и дали има нужда да се обадят на полицията, като Т.Г. посочил, че ще позвъни на тел. 112. Момичетата от компанията на Г. потърсили компанията на подсъдимия, за да разберат как се казва той. Двете компании излезли навън.

На място пристигнал полицейски екип. Пристигнал и екип на СМП, като те отвели Т.Г. към болница „Св. Анна“ - София.

На 22.04.2018г. Т.Г. бил прегледан и освидетелстван, представил и лист за преглед на пациент от УМБАЛ „Св. Анна“, като било съставено СМУ. Съобразно отразеното в него, на Г. били причинени оток и кръвонасядане на челото, кръвонасядане на лявата орбита, оток, кръвонасядане и хематом на дясната орбита, оток и кръвонасядане на носната пирамида, фрактура на носните кости без разместване, оток и кръвонасядане на долния лицев етаж вдясно, оток и кръвонасядане на лявата ушна мида, контузии на тъпанчевите мембрани и ставите на долната челюст, кръвонасядане на шията под десния долночелюстен ъгъл, контузии на гръкляна, кръвонасядане на гръдния кош, отпред отдолу вляво, фрактура на пета дланна кост на дясната ръка. Според посоченото в СМУ, тези травматични увреждания са получени в резултат на действието на твърди тъпи предмети, каквито характеристики имат човешкото тяло, теренът и други предмети. Уврежданията могат да се получат по начин и време, съобщени от Г. при прегледа.

На същата дата, по-късно, подсъдимият А. установил, че му липсва кръстчето, което той носел на врата си. Върнал се обратно в заведението, за да го търси. Изпитвал силна болка в окото и зрителната му способност била

намалена, поради което помолил бармана в заведението да му помогне да намерят кръстчето. Намерили го в ъгъла на тоалетната, където преди това се били с тъжителя. Същия ден – 22.04.2018г., заради болката в окото, в 06.15ч., подсъдимият посетил спешно отделение, където бил прегледан. Бил съставен лист за преглед на пациент в СО №112888/22.04.2018г., при който преглед била констатирана контузия на клепача и околоочната област, контузия и подкожни хематоми в лявата периорбитална област, дясната скулна област и хемоза на дясно око. В 07.08ч. подсъдимият А. отново посетил спешно отделение, където пак бил прегледан, този път от офталмолог. Бил съставен лист за преглед на пациент в СО №021312/22.04.2018г., като му била поставена диагноза травма на конюнктивата и контузия на роговицата без споменавање на чуждо тяло. При този втори преглед обективно било установено: дясно око – лек едем на клепачите, субконюнктивална хеморагия – горе; ляво око – фотофобия, епифора, лек едем на клепачите, конюнктива – лека инекция; роговица – ерозия парацентрално с размери 6/5мм. Било му предписано медикаментозно лечение.

На 04.05.2018г. подсъдимият А. посетил специалист по съдебна медицина, при прегледа представил и двата листа за преглед на пациент от 22.04.2018г. от 06.15ч. и от 07.08ч. В издаденото СМУ било отразено, че се установяват травматични увреждания – контузия и подкожни хематоми по лицето, контузия на клепачите на двете очи с лекостепенен оток, увреждане на конюнктивата и роговицата на лявото око, субконюнктивален кръвоизлив на дясно око. Степенно намаляване остротата на зрение на двете очи (по-изразено за лявото). Било посочено още в СМУ, че тези травматични увреждания са получени в резултат от действието на твърди тъпи предмети, каквито характеристики имат и части на човешкото тяло и могат да се получат по начин и време, съобщени в предварителните сведения. Така описаните травматични увреждания са причинили временно разстройство на здравето на А., неопасно за живота (съгласно чл.130, ал.1 от НК).

На 28.11.2018г. Т.Г. подал тъжба срещу А.А. до СРС, като по повод на същата е образувано Н.Ч.Х.Д. № 1083164/18г. по описа на СРС, НО, 8-ми състав.

В хода на образуваното производство е назначена СМЕ за пострадалия Г., съобразно заключението, на която на Т.Г. са причинени травматични увреждания: контузия с оток и кръвонасядане на кожата централно и вдясно на челото; контузии с оток и кръвонасядане на носа, данни за травматично кървене на носа и неразмествено счупване на носни кости; кръвонасядане и травматичен оток на долен клепач на дясно око във вътрешна част на левия долен клепач и ляв долен орбитален ръб; травматичен оток в долния лицев етаж вдясно с петнисто кръвонасядане между дясната буза и брадичката; контузия с оток и кръвонасядане на горните 2/3 от лявата ушна мида; контузия с петнисто кръвонасядане на кожата, непосредствено под десния долночелюстен ъгъл; контузия с кръвонасядане в предната долна част на гръдния кош; травма на дясна длан с изразен оток, кръвонасядане по лакътния

□ ръб, най-изразено към основата на пети пръст със счупване в дланно-фалангеалната става на основата на пета дланна кост и нарушаване цялостта на сухожилието на мускула разгъван на пети пръст на дясна ръка. Травмата на дясна длан с изразен оток, кръвонасяждане по лакътния □ ръб, най-изразено към основата на пети пръст със счупване в дланно-фалангеалната става на основата на пета дланна кост и нарушаване цялостта на сухожилието на мускула, разгъван на пети пръст на дясна ръка, води до реализиране на критериите на медикобиологичния признак трайно затруднение движенията на десет горен крайник за срок по-дълъг от 30 дни. Останалите травматични увреждания са причинили на Г. временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Същите са получени от отделни травматични въздействия по механизъм на удари. Отокът на лицето може да се получи и при механизъм на притискане от твърд тъп предмет.

Назначена е и СМЕ, която е изследвала нараняванията, констатирани при подсъдимия А.. Съгласно заключението □, на А. били причинени следните травматични увреди: двустранен периорбитален хематом, контузия на дясна очна ябълка с кръвоизлив под конюнктивата и контузия на дясната скула. За травмата на очната ябълка се сочи в заключението, че при преглед от офталмолог е установено, че е налице малка повърхностна ерозия на конюнктивата на дясната очна ябълка с кръвоизлив под нея, водещи до временно нарушена зрителна острота. Така описаните увреждания са причинили на А. временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Въззивният съд прие горната фактическа обстановка, въз основа на събраните в първоинстанционното и въззивното съдебно следствие доказателства – обясненията на подсъдимия А. (частично), показанията на разпитаните в производството свидетели - Ю.С., Б.Т., Е.Д., Н. К. и М.К., СМУ, свидетелство за съдимост, СМЕ и допълнителните разяснения на вещото лице, направени пред първия и въззивния съд.

Въззивният съд не споделя оценката, дадена от първостепенния такъв на обясненията на подсъдимия А.. За да се преценят обясненията на подсъдимия и въззивният съдебен състав взе предвид обстоятелството, че те имат двуклика природа – от една страна могат да са източник на доказателства, от друга страна могат да бъдат израз на защитната позиция, заета от подсъдимия. Изхождайки от това принципно положение, от което е изходил и районният съд, настоящият съдебен състав прие по-голямата част от обясненията на подсъдимия за доказателствено средство. В частта, в която подсъдимият А. посочва, че той е ударил пострадалия с юмрук в областта на лицето, след което тъжителят също му е нанесъл удар с юмрук в областта на лицето, подсъдимият е отвърнал отново с такъв удар, след което пострадалият също го ударил с юмрук в лицето, обясненията на А. намират пълна подкрепа в отразеното в листовите за преглед на пациент от 22.04.2018г., в СМУ, в заключението на СМЕ, изготвена за подсъдимия, в показанията на свидетелката К., която излага пред първата инстанция, че подсъдимият и пострадалият са си разменили удари в тоалетната, в допълнителните разяснения на вещото лице Г., направени в хода на

въззивното съдебно следствие. В листовете за преглед на пациент, които са от 06.15ч. и 07.08ч. на 22.04.2018г., подробно са описани травматични наранявания в областта на двете очи при подсъдимия. Тези листове и отразеното в тях са залегнали както в СМУ, издадено 12 дни след инцидента, така и в заключението на СМЕ, изготвена за подсъдимия. Според вещото лице, така описаните наранявания на ляво и дясно око при подсъдимия, не могат да се получат от един удар, необходими са поне два отделни удара, като единият попада в лявото око, а другият в дясното. Вещо лице пояснява още, че принципно тези наранявания могат да се получат и от един удар с глава, за какъвто сочи в обясненията си подсъдимият, но тогава при всички положения ще има нараняване и в областта на носа, тъй като той е най-изпъкналата част на лицето. В конкретния случай обаче, при подсъдимия няма описани такива наранявания в областта на носа, което според експерта сочи, че нараняванията в областта на двете очи са в резултат от поне два отделни удара. Изложеното обосновава още с пояснението, че ако хематомите и кръвонасяданията са в резултат от удар с глава, то не би имало кръвонасядане под конюнктивата на лявата очна ябълка и кръвонасядане на горния клепач на дясното око. Наличието на посочените кръвонасядания, според вещото лице, сочат на засягане на цялата дясна и лява периорбитална област. Констатираните при пострадалия наранявания на двете очи, експертът счита, че могат да се получат от действието на всеки един твърд тъп предмет с ограничена контактна повърхност, такъв, че да не се засегне от този удар носа, а само орбитата на окото, като по-вероятно е нараняванията да са резултат от отделни удари с юмруци. Констатираните при подсъдимия наранявания могат да бъдат причинени от удар с юмрук, който да причини счупването на петата дланна кост, констатирано при пострадалия. Вещото лице пояснява още, че при лица, които не са свикнали да нанасят удари с юмруци и не са спортували такива спортове, ударът се нанася със сгъната китка, а не с изправена и тогава се създават условия за натоварване точно по оста на пета горна кост, при което се получава характерно счупване в основата на дланната става, каквото е налице при пострадалия и е описано в медицинската документация. Вещото лице излага още, че счупването на дланната кост може да се получи и при падане, но тогава ще има охлузване в областта на дланта, каквото при пострадалия не е констатирано, поради което той приема, че счупването на дланната кост е в резултат от удар с юмрук върху гладка повърхност, каквато е човешкото лице. По отношение на времето, в което са получени травматичните увреждания при подсъдимия, медикът сочи, че прегледите в спешно отделение, проведени на инкриминираната дата, са направен няколко часа след инцидента и при тях е констатиран травматичен оток на клепачите, като такъв оток на клепачите е възможно да се получи и в рамките на половин час поради рехавата съединителна тъкан на клепачите. Експертът заключава, че с оглед констатираното при прегледите, на база на което е издадено СМУ, съдебният лекар основателно е отразил в удостоверението, че описаните травми може да се получат по време и начин, съобщени от пострадалия. Всички тези допълнителни пояснения на експерта, направени в хода на въззивното

съдебно следствие, са еднопосочни с изложеното от подсъдимия А. в дадените от него обяснения, че двамата с частния тъжител са си разменили юмручни удари в лицето. За въззивния съд, обясненията на подсъдимия в посочената част, са доказателствено средство, тъй като намират опора както в показанията на свидетелката К., която сочи, подсъдимият да □ е разказал, че с пострадалия си разменили удари, така също и в приложените по делото СМУ, СМЕ и разпити на вещото лице Г.. Районната инстанция не е дала кредит на доверие на обясненията на подсъдимия в обсъдената част, като е приела, че те не са детайлни, не са описани конкретни удари и броя им. По същата причина не са ценени с доверие показанията на свидетелката К. досежно тези твърдения. Въззивната инстанция не споделя оценката на районния съд за тези доказателства. Вън от вниманието на контролирания състав са останали СМУ, СМЕ и поясненията на вещото лице, макар и съдът да е посочил, че ги кредитира, но не е извел от тях източник на доказателство относно развилите се събития между подсъдимия и пострадалия в тоалетната на заведението. Трябва да се посочи, че първият съд е предявил неоснователни претенции относно показанията на свидетелката К. и обясненията на подсъдимия във връзка с описанието, дадено от тях на ударите, които А. и тъжителят са си разменяли. Свидетелката К. посочва в показанията си, че двамата са си разменили удари, докато подсъдимият в обясненията си сочи, кой на кого, с какво е нанесъл удар и в коя част на тялото. При един побой, при който двама души взаимно си нанасят удари, е непосилно да се опише в конкретика броя на ударите и точното място на нанасянето на всеки от тях, пък било то и от участващите в боя. Непълнотите в обясненията на подсъдимия и в показанията на К. относно броя и мястото на ударите се запълват от съдържанието на СМУ, СМЕ и разясненията, направени от вещото лице, в хода на двете съдебни следствия. От посочените доказателствени средства се установява в коя част от тялото на подсъдимия са били нанесени удари от пострадалия, техния брой и какви травматични увреди са причинили те на подсъдимия А.. Първият съдебен състав е ценил с доверие показанията на свидетелите, посочени от обвинението, за събитията, развили се в тоалетната, защото били конкретни и пресъздавали точно разказаното им от пострадалия, като на тази плоскост не е дал доверие на изложеното от подсъдимия и от свидетелката К., доколкото разказаното от тях не се отличавало с нужната конкретика. Необходимо е да се посочи, че показанията и на тези свидетели, както и показанията на К., са производни за посочените обстоятелства и не са информативни относно броя на ударите, които са били нанесени на тъжителя, единствено дават сведения за мястото на нанасянето им (като свидетелите сочат общо „главата и торса“), без да конкретизират в кои части на главата и тялото са попаднали ударите. Свидетелят Т. пък изобщо не описва каквито и да било удари, а само видимите наранявания на тъжителя след излизането му от тоалетната. Подсъдимият А. също сочи в обясненията си, че пострадалият му е нанесъл удари с юмруци в областта на главата, но това не е било достатъчно на първия съд, разгледал делото, за да се довери на изложеното от подсъдимия за тези обстоятелства. Въпреки този недостиг, съзрян от първата инстанция в обясненията на подсъдимия, съдът не е анализирал подробно

съдържанието на СМУ и СМЕ, които напълно подкрепят изложеното от подсъдимия за нанесени му удари от пострадалия и причинени му телесни увреди, което е довело до необосновано некредитиране на обясненията на подсъдимия и показанията на К. за това обстоятелство. По изложените съображения въззивният съд не споделя оценката на районната инстанция на показанията на свидетелката К. и обясненията на подсъдимия в частите, в които излагат твърдения за взаимна размяна на удари. За израз на защитната теза, застъпена от подсъдимия, този състав прие обясненията на А., в които твърди, че пострадалият пръв го е нападнал. Тези негови твърдения противоречат на показанията на свидетеля К., който излага, че след като подсъдимият видял, че тъжителят отива до тоалетната, го е последвал, което дало основание на свидетеля К. също да се отправи към тоалетната, за да ги разтърве, тъй като имал подозрения на база предходно развилите се отношения между тях в процесната нощ, че ще се сбият. За това обстоятелство – кой пръв е започнал боя и въззивният съд даде кредит на доверие на показанията на свидетелите С. и Д., защото техните твърдения в тази насока намират опора в показанията на свидетеля К., който е възприел, че подсъдимият е чакал тъжителят да отиде до тоалетната и забелязвайки, че се отправя натам, го е последвал, което сочи, че последният е търсел продължаване на конфликта, а не пострадалият. За защитна позиция въззивният съд прие обясненията на подсъдимия и в частта, в която твърди, че е бил ударен от тъжителя с глава в носа, защото тези негови твърдения не се подкрепят от отразеното в медицинската документация, в СМУ и в СМЕ. Вещото лице Г. бе категоричен пред въззивния съд, че подобно нараняване в областта на носа на подсъдимия не е констатирано, което сочи, че не му е бил нанесен удар с глава в носа. Нещо повече, данни за такъв удар, нанесен на пострадалия, се съдържа в медицинските документи, съставени за тъжителя, при който е констатирана контузия с оток и кръвонасядане на носа, данни за травматично кървене на носа и неразмествено счупване на носни кости. Във всички останали необсъдени части, обясненията на подсъдимия бяха приети за доказателствено средство, защото се подкрепят от останалите доказателства, събрани по делото. Необходимо е да се отбележи още, че нито един от свидетелите на частното обвинение не излага тъжителят да е нанесъл удари на подсъдимия и това очевидно се дължи на факта, че тъжителят, пресъздавайки събитията, случили се в тоалетната, не е изложил факти, които биха го описали в негативна светлина. Въпреки това въззивният състав прие, че по делото се съдържат достатъчно доказателства за това, че Т.Г. също е нанесъл удари на подсъдимия А., с които му е причинил разстройство на здравето, опасно за живота.

Въззивният съд се довери в цялост на СМУ, издадено на подсъдимия, на заключението на СМЕ, изготвена за същия, както и на допълнителните пояснения, направени от вещото лице Г. в хода на въззивното съдебно следствие. СМУ е издадено от съдебен медик, който достоверно е отразил съдържанието на представените му листове за преглед на пациент, на база на които е извел констатациите си, както и обстоятелството, че при прегледа липсват видими наранявания у прегледаното лице. Това даде основание на

въззивния съд да даде кредит на доверие на съдържанието на издаденото СМУ. СМЕ за подсъдимия е изготвена от лице, притежаващо нужната квалификация, използвало научни знания, за да отговори на поставените въпроси, разясненията на експерта пред въззивния съд внесоха допълнителна яснота относно заключението, поради което въззивният състав се довери в цялост на това заключение и го постави в основата на изводите си по фактите.

По отношение оценката и анализа на останалите доказателства, извън обсъдените до тук, въззивният съд се солидаризира с приетото от първата инстанция, което не налага тяхното повторно обсъждане и анализиране.

На база горния анализ на доказателствата и този, направен от първостепенния съд, в некоригираните и споделени от настоящия състав части, въззивната инстанция прие, че по делото се съдържат безспорни и категорични доказателства, че подсъдимият и тъжителят са си нанесли взаимно удари, които са причинили и на двамата едни и същи по вид телесни повреди, обусловили наличието на медикобиологичния признак разстройство на здравето, неопасно за живота по смисъла на чл.130, ал.1 от НК.

От обективна страна - на 22.04.2018г., около 03:00ч., в караоке бар „С.У.“ в гр. София,, ж.к. „Студентски град“ ул. „акад. ****“, подсъдимият АЛ. Д. АЛ. душил и нанесъл удари с ръце и крака по главата и тялото на Т. Й. Г., които удари причинили на Т. Й. Г. оток и кръвонасядане на челото, кръвонасядане на лявата орбита, оток, кръвонасядане и хематом на дясната орбита, оток и кръвонасядане на носната пирамида, фрактура на носните кости без разместване, оток и кръвонасядане на долния лицев етаж вдясно, оток и кръвонасядане на лявата ушна мида, контузии на тъпанчевите мембрани и ставите на долната челюст, кръвонасядане на шията под десния долночелюстен тъгъл, контузии на гръкляна, кръвонасядане на гръдния кош, отпред отдолу вляво, довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Телесните увреждания на пострадалия са в пряка и непосредствена причинна връзка с нанесените от подсъдимия удари по лицето и тялото на частния тъжител.

От субективна страна – подсъдимият А. е действал с пряк умисъл – подсъдимият е предвиждал общественоопасните последици от деянието, съзнавал е общественоопасния му характер и е искал настъпването на тези последици. Подсъдимият съвсем целенасочено е нанесъл удари по главата и тялото на тъжителя и го е душил, като при това е осъзнавал, че тази агресия е недопустима от закона, като е целял именно да нарани пострадалия. Подсъдимият А. е действал при т. нар. „неопределен“ пряк умисъл – като не е съзнавал точната телесна повреда, която ще причини на лицето, удряйки го по главата и тялото с юмруци, но е съзнавал прекрасно обстоятелството, че нанасяйки удари в главата и тялото на Г., може да причини всякакви по вид телесни увреждания. В случая резултатът е лека телесна повреда и този резултат е бил съзнаван и целен от подсъдимия А..

Тук е мястото да се посочи, че за приложението на реторсията, предвидена в чл.130, ал.3 от НК, няма значение броя на нанесените телесни повреди на пострадалия и на подсъдимия, нито пък продължителността на периода за възстановяване от нанесените телесни увреди. Единственото

изискване на закона, за да бъде приложена посочената норма, е и на двамата да са нанесени еднакви по вид телесни повреди. В конкретния случай, причинените на тъжителя телесни увреждания, описани по-горе, извън счупването на пета дланна кост, са причинили на последния разстройство на здравето, неопасно за живота. Счупването на петата дланна кост при тъжителя е средна телесна повреда по смисъла на чл.129, ал.2 от НК, тъй като е довело до трайно затруднение на движението на горен десен крайник за срок по-дълъг от 30 дни, но както бе посочено вече, това телесно увреждане тъжителят си е причинил сам, нанасяйки удар с юмрук в лицето на подсъдимия със свита китка, поради което за него не може да се търси наказателна отговорност от подсъдимия. Всички останали телесни увреждания на пострадалия представляват лека телесна повреда по смисъла на чл.130, ал.1 от НК.

Същите по вид телесни увреждания са причинени и на подсъдимия А. - контузия и подкожни хематоми по лицето, контузия на клепачите на двете очи с лекостепенен оток, увреждане на конюнктивата и роговицата на лявото око, субконюнктивален кръвоизлив на дясно око. Степенно намаляване остротата на зрение на двете очи (по-изразено за лявото). Така описаните травматични увреждания са причинили временно разстройство на здравето на А., неопасно за живота (съгласно чл.130, ал.1 от НК).

При така установените по делото факти въззивният съд, в отлика от приетото от първата инстанция, намери че безспорно и с нужната категоричност от доказателствата по делото се установява, че от обективна и субективна страна частният тъжител Т. Й. Г. на 22.04.2018г. е причинил на подсъдимия А.А. лека телесна повреда по смисъла на чл.130, ал.1 от НК, като му е нанесъл удари с юмруци в областта на главата и така му е причинил разстройство на здравето, неопасно за живота.

От обективна страна - на 22.04.2018г., около 03:00ч., в караоке бар „С.У.“ в гр. София, ж.к. „Студентски град“ ул. „акад. ****“, частният тъжител Т. Й. Г. нанесъл удари с ръце по главата на подсъдимия АЛ. Д. АЛ., които удари причинили на А. контузия и подкожни хематоми по лицето, контузия на клепачите на двете очи с лекостепенен оток, увреждане на конюнктивата и роговицата на лявото око, субконюнктивален кръвоизлив на дясно око, степенно намаляване остротата на зрение на двете очи (по-изразено за лявото, довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

Телесните увреждания на подсъдимия са в пряка и непосредствена причинна връзка с нанесените от тъжителя удари с юмруци по лицето на подсъдимия.

От субективна страна – тъжителят Г. е действал с пряк умисъл – частният тъжител е предвиждал общественоопасните последици от деянието, съзнавал е общественоопасния му характер и е искал настъпването на тези последици. Тъжителят Г. съвсем целенасочено е отвърнал на нанесените му от подсъдимия удари, като нанесъл удари по главата на подсъдимия, като е

осъзнавал, че отвърща на проявената от подсъдимия агресия със същата агресия, съзнавал е, че тази агресия е недопустима от закона, като е целял именно да нарани подсъдимия по начина, по който А. го е наранил и е сторил точно това, нанасяйки му поне два отделни удара с юмруци в дясното и лявото око. Тъжителят Г. също е действал при т. нар. „неопределен” пряк умисъл – като не е съзнавал точната телесна повреда, която ще причини на лицето, удряйки го по главата с юмруци, но е съзнавал прекрасно обстоятелството, че нанасяйки удари в главата на А., може да причини всякакви по вид телесни увреждания. В случая резултатът е лека телесна повреда и този резултат е бил съзнаван и целен от частния тъжител.

В случая въззивният съд намира, че са налице предпоставките на чл. 130, ал. 3 вр. ал.1 от НК, тъй като въпреки, че подсъдимият А. е осъществил състава на престъплението по чл.130, ал. 1 от НК спрямо частния тъжител Г., то Т.Г. е отвърнал веднага на дееца със също такава телесна повреда. Видно от СМУ, издадено на подсъдимия, както и от съдебно медицинска експертиза, изготвена за подсъдимия, при преглед на последния са били установени следните наранявания: двустранен периорбитален хематом, контузия на дясна очна ябълка с кръвоизлив под конюнктивата и контузия на дясната скула, малка повърхностна ерозия на конюнктивата на лявата очна ябълка с кръвоизлив под нея, водещи до временно нарушена зрителна острота. От гласните доказателства по делото, включително и обясненията на подсъдимия, по безспорен начин се установява, че на инкриминираната дата, подсъдимият е нанесъл удари на частния тъжител в областта на главата и тялото, а частният тъжител е нанесъл удари с юмруци в областта на главата на подсъдимия, като по този начин са му причинени описаните наранявания. Обстоятелството, че тъжителят е нанесъл описаните телесни увреждания е напълно достатъчно, за да ангажира наказателната му отговорност за деяние по чл.130, ал.1 от НК, осъществено спрямо подсъдимия, респ. да бъде приложена разпоредбата на чл.130, ал.3 вр. ал.1 НК, което неправилно не е било сторено от районния съд.

С оглед необходимостта, според въззивния съд, да бъде приложена нормата на чл.130, ал.3 от НК, подсъдимият и частният тъжител следва да бъдат освободени от налагане на наказание, поради което присъдата на първата инстанция в частта, с която подсъдимият А. е бил освободен от наказателна отговорност, като му е наложено административно наказание „глоба“, ще трябва да се отмени, като вместо това подсъдимият бъде освободен от налагане на наказание.

Въпреки приложението на чл.130, ал.3 от НК, доколкото подсъдимият е признат за виновен в това да е нанесъл лека телесна повреда на тъжителя Г., правилно е бил уважен предявения от тъжителя граждански иск за претърпени неимуществени вреди, изразили се в болки и страдания, които тъжителят е изпитал в резултат от причинените му телесни увреди, защото е

налице деликт, вредите от който трябва да бъдат възстановени. Напълно справедливо, с оглед вида, характера и тежестта на увредите, е уважен ГИ за сумата от 5000 лева, като правилно е бил отхвърлен над тази сума до окончателно предявения му размер като неоснователен и недоказан.

С оглед изхода от делото във въззивната инстанция, присъдата на районния съд ще следва да се измени и в частта за разноските, тъй като и подсъдимият, и частният тъжител са признати за виновни в причиняването на лека телесна повреда по смисъла на чл.130, ал.1 от НК. По тази причина и в съответствие с нормата на чл.189, ал.3 НПК, направените по делото разноски в размер на 749.00лв., сумата от 200.00 лв., представляваща държавна такса върху стойността на уважения граждански иск, правилно са били присъдени в тежест на подсъдимия. Подсъдимият, на основание чл.189, ал.3 от НПК, ще трябва да бъде осъден да заплати и сумата от 100 лева, платима по сметка на СГС, заплатена за допълнителния разпит на вещото лице в хода на въззивното следствие. Доколкото обаче и тъжителят е признат за виновен в това, че е причинил лека телесна повреда на подсъдимия по чл.130, ал.1 от НК, сторените от него разноски за адвокат и заплатена държавна такса в размер на 12.00 лева за образуване на делото, следва да останат за негова сметка и в тази част присъдата на първия съд ще трябва да се измени.

При извършената на основание чл.314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не намери други основания, освен посочените, налагащи нейното изменение или отмяна, поради което и с оглед гореизложените съображения, постанови своето решение.

Водим от всичко посочено и на основание чл.334, т.3 от НПК вр. чл.337, т.5 от НПК, **Софийски градски съд**

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъдата от 28.09.2021г., постановена по НЧХД №20273/2018г., СРС, НО, 8-ми състав, като я **ОТМЕНЯ** в частта, с която подсъдимият АЛ. Д. АЛ. НК е бил освободен от наказателна отговорност като му е било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лв. /две хиляди лева/, като вместо това, на основание чл.130, ал.3 от НК, **ОСВОБОЖДАВА** подсъдимия АЛ. Д. АЛ. и частния тъжител Т. Й. Г. от налагане на наказание.

ИЗМЕНЯ присъдата от 28.09.2021г., постановена по НЧХД №20273/2018г., СРС, НО, 8-ми състав, като я **ОТМЕНЯ** в частта, с която подсъдимият АЛ. Д. АЛ. е бил осъден да заплати на Т. Й. Г. сумата от 1200 лв. /хиляда и двеста лева/, представляваща направени разноси за адвокатско възнаграждение в първата инстанция, както и сумата от 12.00 лв. /дванадесет лева/, представляващи държавна такса за образуване на делото.

ОСЪЖДА подсъдимия АЛ. Д. АЛ. да заплати по сметка на СГС сумата от 100 лв. /сто лева/, представляваща направените във въззивното производство разноси.

Потвърждава присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____